

49. Výstražně letí znění vánočních zvonů vesmírem!

Vánoční zvony vyzvánějí tentokrát k začátku konce jedné světové doby! Lidé nechávají těmto tónům příjemně na sebe působiti při pomyšlení, že tyto vypravují o bytí Spasitele, který kdysi přišel na zemi a za ně bojoval, za ně trpěl a zemřel.

Slyší *útěchu* z těchto zvuků, vnitřní uspokojení, jemuž se snaží oddati, poněvadž se domnívají, že v tom je víra.

A přece však to všechno není nic jiného, než soumrak lidské duchovní lenosti, který je chce nechat usnout k duchovní smrti a tím je jako nepotřebné vyhladiti z tohoto stvoření.

A mnozí z pozemských lidí již usínají! Ostatní jsou štváni nouzí. Nemohou mít žádné radosti ze zvuků, které pozemsky nasycené uvádějí do stavu blaženého vědomí zadostiučinění. Pro ně znamená toto zvonění nové starosti, nové svízele a novou zášť vůči osudu, který, jak se zdá, je neprávem tak zanedbává a mučí. Při tom v nich pomalu roste rozhořčení proti spolubližním, kteří se podle jejich mínění mají lépe než oni.

Je také mnoho těch, kteří ležící v nemoci reptají proti nezměnitelnosti tohoto opatření, které právě je připravilo o čistou radost ze svátků.

Jiní pak zahrabaní v práci nemyslí vůbec na nic, nanejvýše na zisk, který chtějí mít ze své práce.

Ani jediný ze všech lidí neslyší ve zvonění úzkostlivý zvuk, který strachem se chvějící bytostní snaží se současně vysílati jako poslední výstrahu před hrůzyplnou bouří! Oznamují tím náhlý konec jednoho světového období!

Lidé však z toho nic neslyší, jsou příliš zaměstnáni sami sebou. Pro ostatní nemají dost času, nejméně však k vnitřnímu prohloubení a sebepoznání, které by bylo tolik nutné v těchto hodinách. Tak zůstanou uzavřeni nebezpečí a nedbají vln valících se k nim, jejichž ničící sílu bytostní v předtuše cítí.

Když však veliká bída zavalí zemi, pak už nebude možné ani zastavení ani návrat zpět. I konec musí být vychutnán, byť by byl sebe trpčím.

Naslouchejte znění zvonů a pochopte, co vám *tentokrát* chce říci! Je v něm něco, co v něm nikdy nebývalo. Vy jste se ovšem odnaučili něco z něj slyšeti. Uzavřeli jste se všemu tkaní ve stvoření už před dávnou dobou a proto nemůžete vnímati všech výstrah. Potácíte se neopatrně nad smrtící propastí. Každý nejistý krok vám může přinésti zkázu.

A k tomu ještě zavíráte pevně oči, protože nesnášíte světla, které vás oslňuje a bolí, místo co by vás mělo občerstviti a posilovati.

Ubozí, kteří proto nemůžete přijmouti již více světla a kterým jen temnota jeví se úlevou. Jděte, seberte všechnu svou sílu a naslouchejte v sobě, *kolem* sebe, až objevíte hrozící nebezpečí, neboť jinak vás zavalí zcela neočekávaně. Ale musíte si pospíšiti, neboť máte již velmi málo času.

Také vám to nebude nyní již nijak ulehčeno, poněvadž jste nechtěli slyšet Božích výstrah.

Naopak stále jste se uzavírali každému napomínání ze Světla, jakmile při něm bylo požadováno a očekáváno, abyste se konečně *probudili* z duchovně lenivého bytí a duchovně vzlétli v zákoně pohybu!

A tento požadavek je *vždy* ze Světla, zatímco lákání temnot zůstává namířeno na duchovní pohodlnost. Rozlišování není pro vás zde tak těžké, jen když máte k tomu dobrou vůli. Ale to je právě to, co vám chybí.

Pohodlnost zůstane zas *proti* zákonu stvoření, který nese vůli Boží a *vyžaduje pohyb*, neboť pohodlnost lidského ducha stane se leností vedoucí k smrtelnému spánku a tím k selhání ve stvoření a k zničení. Není ani *jediné* cesty, která by se mohla těmto následkům vyhnout. Obchodnický obratná chytrost *není* duchovní pohyb.

A to je to, co temno chce, abyste bezpodmínečně propadli těmto nejtěžším následkům. Volání ze Světla bude *vždy* požadovati *životnost*, neboť jinak daří se každému lidskému duchu ve stvoření stejně tak, jako plavci v proudu. Musí se stálým pohybem udržovat na místě, kterého dosáhl a chce-li odpočívat, zažene ho proud zpět. Pak musí zmnohonásobiti svoji námahu, aby se nakonec dostal velmi unaven na totéž místo, které by byl s vynaložením mála síly mohl hravě udržet. Znovudobytím *starého* místa však ještě ničeho nezískal, přes velikou námahu.

Osvobodte se už jednou naráz skutečně duchovně! Poznáte pak a najdete všude jen jednu velikou, nevyslovitelnou lásku Boží, všude, kam se podíváte. Jste jí přece obklopeni, ale nedbáte jí, jako zhýčkané děti, které netečně sedí před plnou tabulí, poněvadž netouží po pamlskách, které mohou jíst každodenně, kdykoliv se jim zachce.

Také vy sedíte u prostřeného stolu tohoto stvoření a zvykli jste si *bráti* z něj *vždy* bez jakýchkoliv ohledů! Ale je veliký rozdíl mezi požadujícím braním a čistým chtěním dovést přijímat.

Ve stvoření vedlo se vám příliš dobře. Možnost svobodného chtění vás, pozemské lidi, naplnila pýchou. Hráli jste si s tím ve své nerozvážnosti a ... nyní jste na konci tuto hru *prohráli!* Nyní si brzy uvědomíte, jakou hodnotu jste v možnosti svobodného chtění měli v rukou. Nedbali jste jí, především jste však nemysleli na to, že taková *hodnota* ukládá také *povinnosti*, které jsou v *poznání odpovědnosti* za tuto velikou půjčku.

Lehkomyšlně jste zacházeli s tím, že vám bylo dovoleno chtít. Tato možnost chtění musí vám být nyní vzata na tak dlouho, dokud nebudete schopni ji znovu přijmouti. Žel, že člověk zvláštním způsobem dovede oceniti všechno jen tehdy, když to musel velmi *namáhavě* získávat, nebo když mu bylo to, na co si dávno zvykl, náhle odňato. Teprve tato ztráta vyvolává v něm pojem hodnoty!

Také toto všechno spočívá v pokřiveninách jeho bytosti, poněvadž v nich našel domýšlivost a při tom se zcela odnaučil pravdivě *přijímati!*

V možnosti přijímání je neocenitelná velikost, kterou nejste schopni dnes pochopiti. Jinak byste jí nemohli tak pohrdavě nedbati. *V tom spočívá vlastní lidství!* Vědomě a opravdově *přijímat* milosti Boží, teprve *to* činí člověka člověkem!

Při tom však musí být domýšlivost úplně vyloučena, jinak není žádného opravdového přijímání. S domýšlivostí v pozadí nebylo by to ani možno. A teprve ten, kdo se naučil správně přijímat, ten také zrovna tak rád a správně rozdává. Tím se naplňuje převládající zákon čisté lásky, který jasně, zářivě a vítězně jde celým stvořením: Že jen v dávání jest také opravdové přijímání!

Děj jest *vždy* pevně zakotven v duchovním dění, ale působí až do hrubohmotnosti. Vizte vánoční svátky!

Jak málo je těch lidí, kteří dovedou dávat v *pravé formě* a kteří vůbec dovedou dávat! Je to znamení rozšíření bezmezné povrchnosti, neboť nepromyšlené darování děje se povrchně, což jest následkem duchovní lenosti získané tak mnohými lidmi. Pak ovšem ani nepřekvapuje, že takové darování způsobí často jen málo radostí.

Darujete-li však *promyšleně* s vnitřním porozuměním, pak jest toto dávání také promíseno pravou radostí a láskou, která zase vás jako dárce bohatě obdarovává v tomto dávání radosti, kterou jste tím vzbudili, i když je to jen pravé slovo v pravý čas!

Správně dávající je však ve své volbě přísný. Například nikdy v něm nevznikne myšlenka dáti lehkomyšlnému člověku darem peníze, kterých by tento vždy použil jen svým lehkomyšlným způsobem, sobě i jiným snad ke škodě, ať již jen ke škodě na zdraví jejich pozemského těla, buď kouřením, pitím nebo jinými výstřednostmi, k nimž jste vy dali podnět falešně použitým darem.

Je neuvěřitelné, jak mnoho se hřeší právě *touto* povrchností v dávání, jemuž chybí jakákoliv láska. Svědčí to jasně o tom, že dárce záleželo jen na tom, aby se splněním rychle zbavil obtížného obyčeje.

Dávejte proto všechno, co chcete dávat, s uvážením a láskou; neboť ta vám dá vycítiti, co je pravé.

Lidé mohou své vlastní pokřivení nejnanežněji poznati *na tom*, jak stojí ve stvoření. Jest přece všechno nejčistší láska, co jim z něj vstříc rozkvétá, i když jen pozorují zemi samu. S výjimkou toho, co přichází od lidí.

Lidé však nedovedou již ani více *přijímati*, nýbrž chtějí se postaviti ke všem darům panovačně s požadavkem toho, co si sami vytvořili: *S penězi!*

Cení je mnohem více než všechny věci, které si za ně mohou koupiti, aby jimi sobě nebo jiným způsobili radost. *Pro tyto peníze* se mučí, pronásledují, potírají a podvádějí, pomlouvají, kradou, loupí a vraždí, ne pro krásu nebo pro dary tohoto stvoření, které jim mohou býti dány lehce a dobrovolně, nýbrž jen pro peníze a majetek, který se za ně dá koupit a také pro *požitky*, jež mohou za ně získat. Pro požitky, které vytvořil jejich rozum!

V tom všem nenajdete žádné touhy po klidně pracovitém pozemském životě člověka, který se v tichém děkování Bohu raduje z krásy tohoto stvoření. Takový člověk, který nemá v sobě žádné touhy k něčemu „vyššímu“, jest posměšně nazýván podivínem. Tímto vyšším se však myslí vše nízké, co je v nesmyslném hromadění pozemského majetku jen pro jeho vlastnictví, aby tím bylo možno sobě a snad několika blízkým opatřiti ještě bujnější způsob života. Tedy v každém případě přináší duchovně velké škody různého druhu, neboť směti být majetným *zavazuje* k povinnostem nejen vůči pozemským lidem, nýbrž i ke Stvořiteli.

Mnohý z těchto pozemských lidí by duchovně lépe postupoval vpřed, kdyby *nemohl* svůj pozemský život užívat tak pohodlně! Jak je to ve všem, tak to má býti i s bohatstvím: V budoucnosti zůstane jen *tomu*, kdo s ním dovede zacházet *Bohem chtěným* způsobem, který ho povede k požehnání. V takové ruce bude se pak trvale rozmnožovati.

Pozemským lidem bude v konečném soudu tato modla příčinou záhuby, aby v prožití bláznivé honby za ní poznali, čím je: *Nehodnou* lidstva, majícího povinnosti *ke svému Tvůrci!*

Kdyby bylo lidstvo před dvěma tisíci lety správně přijalo svaté Slovo Ježíše, Syna Božího, muselo by dnes všechno vypadat jinak, než jak to žel¹⁾ je!

Tedy, jako dnes, člověku chyběla vůle k opravdovému přijímání! Ba, dnes už *nemůže* vůbec přijímat, poněvadž k tomu potřebnou půdu jeho domýšlivost už úplně otrávila. A proto přijímal Slovo také už předem zkřivené. Nebylo však na něm mezi tím něco zlepšováno nebo zase napraveno, ale právě naopak, ještě více bylo na něm měněno v takovém lidském chtění, které zná jen *jeden* cíl: Vykládati si vše *tak*, jak mu to co nejpohodlněji přináší užitek a jak by ho to především v žádném případě neznepokojovalo.

Člověk při tom nemyslí, že to bylo *Slovo Boží* a ne lidské slovo, a že proto také nesmí být podle *lidského smyslu* vykládáno. Přišlo shůry dolů na tuto zemi a nevyšlo z této země.

Připadá mi velmi za těžko mnoho o tom mluvit, protože je mi příliš proti mysli viděti omezenou strnulost, se kterou se ještě dnes učí velikým slovům Ježíšovým, vykládaným při tom ještě podle lidských přání, zatím co Slovo je *všeobsáhlé*.

Pozemští lidé dnes tak hluboce poklesli v pravém poznávání Boha, že předstihli i to, nač sami pohlížejí s odporem, když při studiu vzdálené minulosti pozemských národů našli zaznamenanou podobnost, ale jen v jiné formě. Lidé zformovali velký smysl Ježíšových slov v pitvorné obrazy, které jejich duchovní pohodlnosti a jejich honbě po pozemských statcích i po pozemském vlivu zcela přesně odpovídají, ano, ještě je i podporují a splnění jim mimořádně usnadňují. *V tomto směru* je mnohý zázračný smysl Kristových slov přetvořen.

Boží soud do toho nyní brzy promluví, lépe a určitěji, než by to dovedla pozemská slova. A jen to, co bylo a jest skutečně pravé, bude nadále zachováno. -

Tak byla veliká oběť lásky, kterou Ježíš přinesl, úplně marná, když hvězda betlémská oznamovala jeho pozemské zrození. Tehdejší lidé nebyli již více schopni tento bezmezný dar lásky Boží pravdivě a v čisté pokoře přijmouti, neboť jejich domýšlivost byla příliš veliká!

Ale lidé jsou zhýčkáni! V nadbytku všech darů, z nichž smejí čerpati, nevidí proto velkou Boží lásku, ale stávají se buď panovačnými nebo reptajícími. V obou případech kazí si sami radosti, které by mohli cítiti, kdyby si sami neotravovali každý čistý požitek, který je možný jen v schopnosti opravdového přijímání.

Následek toho je zase malomyslnost, jakmile nemohou již čerpati z plného. Pak je jim úzko, poněvadž nemají v *pravém* smyslu důvěry v Boha a tato důvěra je nutná pro toho, kdo se chce statečně postaviti vstříc bouřím! Kdo nedovede ještě svou loď vésti těžkými bouřemi, není plnocenný kapitán.

Důvěra v Boha, pozorujete-li správně, jest *poslušnost*! A poslušnosti k Bohu se člověk již zcela úplně odnaučil. Není dalek domněnky, že on je vládcem této země. Při tom nepoznává, že se stal jen velmi špatnou karikaturou pravého vládce, jako vůbec všude vytvořil pod tlakem rozumu jen úzce omezené karikatury toho, co měl vytvořiti.

A tak se ve stvoření nestal moudrým vládcem, ale nevědomým, svévolným despotou, proti kterému se nyní všechno bouří, co žije a chce žít správně ve vůli Boží.

Panovačný a reptavý! To jsou znamení lidí, kteří se vyšvihli nad valící se duchovně líné masy. Mezi těmito duchovně línými lidmi jest samozřejmě mnoho rozumově chytrých, ale rozum a ducha nelze považovati za jedno a totéž. Jsou velmi čilí rozumoví chytráci, kteří *přesto* duchovně dřímají nebo jejichž duch je *zazděn*, stěsnán v nejtěžších formách.

Naproti tomu jsou duchovně silní lidé, kteří jsou nanejvýš cenní ve stvoření, aniž by spolulidé něco z toho hrubohmotně pozorovali. To proto, že lidé všechny nepřímé, bohaté plody zázračných

vyzařování tohoto druhu nepovažují za následky duchovní způsobilosti takových lidí, kterých si pozemsky nijak zvláště necení, poněvadž se tito rozumovou činností nijak nevyvyšovali.

To, co je skutečně vyšší, nedovede dnešní člověk oceniti, poněvadž to už nezná. A přece měl by se duch s rozumem velmi dobře snášet, ano, spolupracovat by *měli* na zemi, má-li člověk v bezprostředně viditelných následcích dokázati něco hrubohmotně velikého. Avšak duch musí stát nad rozumem a řídit jej.

Pak bude zase dobrota ducha vším jedním pozemského rozumu svěže prouditi a hřáti, čímž také tresty i při nejvyšší přísnosti ponosou v sobě lásku. Lásku, která v každém trestu vidí jen *cestu k pomoci*, což jest podle všemoudrých zákonů Božích jedině správné! V trestu nesmí být viděno něco, co má nějaké provinění jen stejně *oplatiti*, tak jednostranně utvořeno a vymyšleno nenajdete *nic* v celém stvoření, mimo myšlení a jednání vytvořené lidským duchem!

Na tom musíte okamžitě poznati, že podle vůle Boží nemyslíte a nejednáte, nýbrž že jste nuceni i v tom se zcela přeměnit, má-li se vůbec mluvit o nějakém království Božím na zemi!

Mnoho práce vás čeká, nejdříve však veliká práce *na vás samých*, než může nastati výstavba podle vůle Boží, jež nese v sobě požehnání a sílu k setrvání. K tomu máte dát vy základ jako pozemsky pevnou oporu.

Já vím, že jste připraveni vykonat pro to i to největší! Pracovali byste ve dne i v noci s radostí, aniž byste se unavili, rádi byste přinesli všechny oběti, jež jsou vám možné, s ochotou skutečně dobrých lidí, jakými jste, ale na sobě samých, v sobě *napřed* pracovati, to je vám hořce obtížné! Připadá vám to obtížné, protože vaše celé myšlení nebylo vůbec na to zařízeno.

Chcete učiniti všechno, pokoušíte se o to také, ale stále znovu kloužete zpět do starých zvykových kolejí lidské pohodlnosti, přicházející od tisíciletí a ještě dnes na vás tíživě doléhající.

Vy však, kteří jste moje Poselství přijali, stojíte těsně před tím, probouzíte se již a je třeba jen malého trhnutí, abyste byli *osvobozeni* k velké práci!

A toto trhnutí, které je rozhodující a tak lehké, to nedovedete učiniti! Jste v tom jako úplně malé dítě, před nímž je křídou nakreslena čára a ono ji nechce překročiti, protože se domnívá, že nemůže! A jiné překážky než taková křídová čára není před vámi. Křídová čára, která vás jen mate, ale nemůže být pro vás ani nejmenší obtíž, nevychází-li toto zdráhání z vás, protože jste nesmělí tento tak potřebný krok učiniti.

Ale *musíte* to udělat, sílu k tomu máte již v sobě! *Klíč* k tomu jest jedině to zvláštní a přece tak prosté tajemství schopnosti opravdového přijímání, které vykvétá z pravé pokory.

Nepotřebujete se přiučovati ničemu, ale *jen odklízeti*, co na vás visí starého a spotřebovaného, nebo co vám překáží na vaší cestě.

Budte *v sobě novými*, vy, kteří mne chcete následovati, pak se i vaše okolí utváří nově, silou, která z vás vychází a skrze vás září! Teprve budete-li *novými*, stanete se čistým průchodem pro Boží sílu, která vámi proudí už dlouhý čas.

Je to malý, jen zcela maličký krok, který k tomu musíte ještě učinit, ale ten je nevyhnutelný a tak důležitý, že vaše celé myšlení přestaví a zesílí k nejjáradnějšímu účinkům!

Bůh vás očekává! A v milosti očekával, abyste se nemuseli zhroutiti v hodině vaší nouze!

Tentokrát musí být pro novou dobu vytvořen pevný, neochvějný základ! Základ, který čistě, křišťálově jasně a světelně září nad všemi lidmi. Nesmí být zase zploštěn a zkřiven, jak se to kdysi stalo, když Ježíš Kristus přišel na zemi a nenašel pro svou velikou oběť lásky takovou půdu u lidí, která mohla být schopna v čistotě přijmout tento Boží dar!

Chápejte dnešní vzpomínku na narození Ježíše, Syna Božího, na zemi jako důvod k tomu, abyste učinili tento poslední krok, který ještě potřebujete a k němuž máte nohu již nataženu. Pohněte se a vykročte ihned zmužile vpřed! Není to těžké a vděčně budete na to trvale myslet.

Proste Boha, aby tato slavnost mohla být také dnem obnovení *vašeho* velikého obrácení!

1)

bohužel